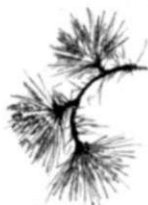

BESZÉLGETÉS ANASZTÁZIA NAGYPAPÁJÁVAL

Ez a dédpapa elmenetele utáni napon történt. Amikor szeretteink távoznak az életből, a hozzátartozók általában részvétüket nyilvánítják. Az utolsó időben Anasztázia nagypapája folyton édesapja mellett tartózkodott. Most, hogy egyedül maradt, úgy döntöttem, felkeresem, hogy elbeszélgessek vele, eltereljem figyelmét fájdalmáról, ahogy ezt ilyenkor szokták. Nagyjából tudtam, merre lehet, ezért el is mentem a szomszéd tisztásra.

Anasztázia nagypapája mozdulatlanul állt tisztása szélén, figyelte és hallgatta, hogyan ciripelnek a fák ágain a fenyőszajkók, vagy – ahogy errefelé nevezik őket – a cédrusmadarak. Csalánfonálból készült hosszú inget viselt, derekán zsinórral, mezítláb volt.

Tudtam, hogy a tajga lakói között nem szokás egymás gondolkodását megszakítani. Kezdttem érteni, micsoda magas szintű a kapcsolattartás ilyen kultúrája. Egy más ember gondolkodása előtti tiszteletről tanúskodik.

Egy bizonyos idő múltán Anasztázia nagypapája megfordult és felém indult. Ahogy hozzám ért, arcán nem láttam szomorúságot, az most is, mint mindig, kedélyes volt.

– Légy üdvözölve! – nyújtott kezét és köszöntöttük egymást. Amikor beszélgettünk, beszédében mindig mai, gyakran egészen közönséges szavakat használt, olykor vicce-

lódott, csipkelődött, de sosem sértően. Éppen ellenkezőleg, olyan megnyerően tette, hogy az volt az érzésem, mintha rokonommal beszélgetnék. S bizony olyan egyszerűen lehetett vele bármiről beszélgetni, még olyan dolgokról is, amelyekről a férfiak nem nők előtt, csak egymás között diskurálnak.

Anasztázia sok képességét kétségtelenül szüleitől és dédszüleitől örökölte, na, és természetesen a nagypapa által kapta, aki közvetlenül részt vett nevelésében.

Az élet miféle ismerete és milyen képességek rejlenek ezen őszfejú öregemberben, aki több mint száz évet megélt már, megőrizte elméje frissességét és fiatalos mozgását? Ha velem beszél, egészen egyszerű szavakat használ, de egyszer hallottam, hogyan beszélgetett édesapjával. A szavaknak több mint a felét még soha korábban nem hallottam. Vagyis, amikor másokkal beszél - beszélgető partnere iránti tiszteletből - csak annak szókincsét és nyelvi fordulatait használja.

- Na, és hogy mennek ott nálatok a dolgok? Abban a te civilizált társadalmadban? Ébredezni, azért kezdenek már?
- kérdezte a nagypapa élcelődve.

- Rendben mennek - válaszoltam. - Anastázia gondolatai felkeltették a tudósok érdeklődését. Különböző csoportok olyan államgazdasági programok fejlesztésén dolgoznak, amelyek alapjául az ő javaslatai szolgáltak. Nem csupán Oroszországban, hanem másfelé is.

De az, hogy mikor fog, ahogy mondta, az a sok gyönyörű minden megvalósulni nálunk és máshol is, eddig még nem világos.

Már minden megvalósult, Vlagyimir. A lényeg el van végezve.

Mit ért a „lényeg” szó alatt?

- Anastázia létrehozta a gondolatot, a jövő ország képét, s tette ezt a reáljellemző körültekintő gondossággal. Tekintetbe vette a legapróbb részleteket és helyzeteket

is, melyek a jövőnek a valóságba való megtestesülésekor adódhatnak.

Most te és sokan mások is majd nyomon követhetitek a gyönyörű jövő megvalósulását.

Az ő gondolatának az energiája rendkívül erős és erejét tekintve a térben nincs hozzá fogható.

Az ő gondolatának az ereje tökéletes és konkrét, de ami a legfontosabb, más emberek gondolatai által egyre erősödik. Most már nincs egyedül.

Hiszen te magad is mondtad, hogy a különböző országokban tudócsoportok dolgoznak nemzeti fejlesztési programokon, vállalkozók kezdenek családi településeket építeni, amelyeket Anasztázia ötlött ki. Az ő gondolatait rengetegen fogadták be - idősebbek, fiatalabbak egyaránt. S az ilyen emberek, érintkezve az ő gondolatával, saját gondolatokat hoznak létre.

Sok-sok ember gondolata - egyetlen folyamba olvadva - páratlan, eddig soha nem tapasztalt erejű energiával tölti be a teret s ez az energia anyaggá testesíti a gyönyörű jövőt. Most már folyamatban vannak ezen anyaggá testesülés egyes megnyilvánulásai.

- És havalaki szándékosan kezdi akadályozni a jövő megvalósulását? Például a papok, akik most a világot irányítják, esetleg maga a főpap kezd akadályokat gördíteni?

- Nem fog akadályokat gördíteni, segíteni fog.

Miért van erről ennyire meggyőződve?

Hallottam a vele folytatott beszélgetést és láttam a gondolatát.

Miféle beszélgetést hallott, mit látott?

Vlagyimir, te már minden bizonnyal régóta sejtetted is, hogy e hat pap egyike az én édesapám volt.

- Hát, én bizony semmi hasonlót nem tétéleztem fel.

- Hát, pedig feltételezhetted volna. Ámbár a külső egyszerűség, saját képességeik és lehetőségeik elfedése

hatalmuk egyik jelentős tulajdonsága.

Nekik nincs miért kérkedniük fegyvereik erejével, ahogyan azt a nagy országok vezetői teszik. E fegyvereket szabadon tudják irányítani azzal, hogy - megfelelő helyzeteket létrehozva - éppen e vezetők gondolatait irányítják. Sőt, még olyan célokat sem tűztek ki maguk elé soha, hogy az emberek előtt dicsekedjenek.

Az évezredek folyamán az volt a fő, titkos céljuk, hogy Istennel párbeszédet létesítsenek.

Ekképpen cselekedve nem féltek Isten bosszújától, mert tudták, hogy Isten nem szegi meg saját rendelkezését, hiszen mindenkinek teljes szabadságot biztosított.

Irányították az emberiséget, sőt büntették. Így bizonyították Istennek, hogy többre képesek, mint mások, s hogy tőlük függ a földi civilizáció sorsa.

Egy ilyen helyzetnek - úgy vélekedtek - rá kell majd bírnia Istent a velük való párbeszédre.

Ez azonban nem valósult meg. S most világossá vált, hogy Isten és a papok között miért nem kerülhetett soha sem sor a párbeszédre.